

[Knuud Jespersen.]

gens aviser, så kunne han jo have spurgt os direkte. Vi har altså totalt og ubetinget taget afstand fra de begivenheder, men jeg troede ikke, de var til behandling nu. Havde jeg vidst det, ville jeg selvfølgelig have sagt noget om det. Jeg troede, det var Danmarks indre anliggender, der var til behandling, og ikke nogle udenrigspolitiske problemer, men én gang til skal jeg gøre opmærksom på, at vi har ikke og vil aldrig godkende sådanne metoder inden for det, man kunne kalde kunstdiskussion.

Da denne regering startede, startede den med en erklæring om, at der ikke var konstateret en flertal imod den. Det var på den baggrund, man kunne danne regering. Vi var ikke tilhængere af det, men det gjorde man, og det var på den baggrund, man har skabt et folketing, hvis arbejdsduelighed ikke kan blive forringet af et valg, men kan blive forbedret. Når man har kunnet regere med 22 mandater, så skulle da også en ny arbejderregering, eventuelt i mindretal, eventuelt støttet af hr. Hilmar Baunsgaard og hans parti, have mulighed for at rette op på noget af det, der var ødelagt, og vi kunne få den skattereform.

Det er på denne baggrund, jeg synes, at man simpelt hen endnu en gang må konstatere, at dette folketing ikke bør gå ud fra, at man kan sætte matematikkens love ud af kraft, hvis der er en eller anden, man ikke synes så godt om, der peger på, at 2 og 2 er 4, eller 91 er flere end det tal, der ligger bag skattereformen. Det er et simpelt spørgsmål om at gøre det, man gør i det praktiske liv, og når man ikke kan komme videre på denne måde — og det kan man ikke — så må man simpelt hen finde nye veje, og de nye veje består i at spørge vælgerne. Hvis det er specielt kommunistisk at spørge vælgerne, så må jeg sige til hr. Schlüter og hr. Melchior og andre, at jeg takker for tilliden. Vi synes ikke, det er specielt kommunistisk, men vil meget gerne, at man skal gøre det alligevel.

(Kort bemærkning).

Ib Nørhønd (DKP):

Hr. Schlüter forlangte før navneopråb og gjorde det med et minespil og gestus, som så nok så truende og indtrængende ud, og der

foregår jo også forskelligt rundt omkring i krogene for øjeblikket, åbenbart i et sidste forsøg på at holde regeringen ved magten. Men jeg må dog gøre opmærksom på, at situationen er den, at man tidligere her i dag har stemt enkeltvis og personligt fra sine pladser om dagsordensforslag, som udtalte mistillid til regeringen. Derigennem viste det sig, at et flertal stemte for sådan en mistilidsudtalelse. Hr. Schlüter kan da ikke igennem sin pression forlange, at folk, der havde mistillid til regeringen i formiddags, ikke har det nu her til aften. Det skaber en helt meningsløs situation herinde, hvis det skulle være sådan, og det, som fremfor alt er nødvendigt, er, at der bliver kortere mellem ord og handling i folketingets virksomhed.

Den situation, der er skabt nu, er ikke skabt af kommunisterne. Den er skabt af statsministeren. Han har trampet rundt i porcelænsbutikken til højre og til venstre, så han sidder midt i skårene; han holdt sig på afstand af vores havegange af grunde, som han har gjort rede for. Men det er situationen, og det er den, der må konstateres, og der bør dog gøres en ende på den meningsløse situation, at man taler om mistillid til regeringen, men alligevel lader den sidde. Vil folketinget virkelig sejle videre med det lig i lasten, det vil være at have en regering, som mener, at den er mistillid værdig?

Poul Boeg (CD):

Jeg har bedt om ordet for at gøre opmærksom på, at det vel ikke på forhånd er givet, hvad der ligger i dette dagsordensforslags udtalelse om, at regeringen opfordres til at drage de parlamentariske konsekvenser. Nu er det mere et statsretligt spørgsmål, og derfor skal jeg gøre det ganske kort, for det bliver jo til syvende og sidst nok det politiske, der bliver afgørende. Det, jeg gerne vil påpege, er, at den situation, vi har, jo ikke er den situation, hvor et samlet flertal i tinget har vedtaget et mistilidsvotum til regeringen. Det, der foreligger, er det, man i statsretten kalder et negativt flertal — eller det, som også går under betegnelsen „norske tilstande“, for de har haft det i Norge — nemlig at der i to forskellige situationer på to forskellige grundlag er en minoritet, der stemmer imod regeringen, hvor disse to minoriteter tilsammen kommer til at udgøre et flertal. Dette er en usædvanlig situation,